

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUANG, R.F

Yellowface / R.F. Kuang ; trad. din lb. engleză și note de Mihai-Dan Pavelescu. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-741-5

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad. ; note)

821.135.1

YELLOWFACE

R. F. KUANG

*Traducere din limba engleză și note
de Mihai-Dan Pavelescu*

Redactor: **Crenguța Nicolae**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

YELLOWFACE

Copyright © 2023 by Rebecca Kuang

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2026**

Unu

ÎN NOAPTEA CÂND AM VĂZUT-O pe Athena Liu murind, noi două sărbătoream contractul semnat de ea cu Netflix.

Pentru ca această poveste să aibă sens, trebuie să știți două lucruri despre Athena.

În primul rând, ea are totul: un contract pentru mai multe cărți, încheiat cu o editură importantă imediat după ce a terminat facultatea, un masterat în arte frumoase de la singurul atelier de scriere creativă de care a auzit toată lumea, un CV presărat cu experiențe în reședințe de creație prestigioase și o listă de nominalizări la premii mai lungă decât lista mea de târguieli de la supermarket. Până la douăzeci și șapte de ani, publicase trei romane, fiecare dintre ele având un succes mai mare decât cel anterior. Pentru Athena, contractul cu Netflix n-a însemnat un eveniment care să schimbe viața, ci doar o altă pană înfiptă la pălărie, unul dintre avantajele secundare ale drumului spre celebritatea literară pe care se avântase după absolvirea facultății.

În al doilea rând, poate ca o consecință a celui dintâi, ea nu are aproape niciun prieten. Scriitorii de vârsta noastră – tineri ambițioși și în ascensiune, abia trecuți de treizeci de ani – tind să formeze haite. Veți găsi dovezi de găști peste tot pe rețelele sociale – scriitori care se extaziază în fața unor fragmente din manuscrisele nepublicate ale celorlalți (M-A-NNEBUNIT CARTEA LA CARE LUCREAZĂ ACUM!), care chițăie înaintea dezvăluirii unor coperte

(E SUPERBĂ, MOR DUPĂ EA!!!) și care postează selfie-uri de la escapade de grup cu ocazia unor reuniuni literare din toată lumea. Dar în fotografiile de pe Instagram ale Athenei nu apare nimeni altcineva. Ea transmite cu regularitate pe Twitter actualizări despre cariera personală și glume excentrice celor 70 000 de următori ai ei, dar rareori pune taguri altor persoane. Nu pomeneste nume, nu semnează recenzii, nu recomandă cărțile colegilor și nu se asociază cu alții în public în modul acela ostentativ și disperat în care procedează scriitorii aflați la începutul carierei. De când o cunosc, n-am auzit-o nicio dată referindu-se la alți prieteni apropiați în afară de mine.

Credeam că era pur și simplu distantă. Athena are un succes atât de răsunător, încât nu-i de mirare că nu dorește să se amestece cu muritorii de rând. Se presupune că ea discută exclusiv cu deținătorii de bife albastre și cu alți autori de bestsellere care o pot amuza cu observațiile lor exclusiviste despre societatea modernă. Athena nu are timp să se împrietenească cu proletarii.

În ultimii ani însă, eu am dezvoltat altă teorie – și anume că toți ceilalți o găsesc la fel de insuportabilă ca și mine. La urma urmelor, este greu să fii prietenă cu cineva care te eclipsează la fiecare pas. Probabil că nimeni n-o suportă pe Athena, pentru că nu se poate ridica în mod constant la nivelul ei. Probabil că eu mă aflu aici tocmai pentru că sunt atât de jalnică.

Așa că în seara aceea eram doar noi două într-un bar zgometos și exagerat de scump de pe terasa unui zgârie-nori din Georgetown. Athena dădea peste cap cocktailuri ca și cum avea datoria de a dovedi că se distra, iar eu beam pentru a înfrâna mizerabila din mine care își dorea s-o vadă moartă.

ATHENA ȘI EU AM DEVENIT PRIETENE printr-un concurs de împerejurări. În primul an de facultate la Yale, locuiam la același etaj al căminului și, pentru că amândouă știam că dorim să fim scriitoare încă de când deveniserăm conștiente de sine, am ajuns să participăm la aceleași seminare de scriere creativă. Amândouă am publicat povestiri în aceleași reviste literare la începutul carierelor noastre și, la câțiva ani după absolvire, ne-am mutat în același oraș – Athena pentru o bursă prestigioasă la Universitatea Georgetown, al cărei corp profesoral, conform zvonurilor, fusese atât de impresionat de o prelegere pe care ea o susținuse la Universitatea Americană, încât catedra de engleză înființase un post de scriere creativă special pentru ea, iar eu pentru că verișoara mamei mele deținea un apartament în Rosslyn pe care mi-l închiria fără altă obligație decât să plătesc utilitățile, dacă îmi aminteam să-i ud plantele. Noi două n-am avut parte niciodată de ceva ca recunoașterea unor spirite înrudite sau de vreo traumă profundă care să ne unească, ci am fost pur și simplu mereu în aceleași locuri și am făcut aceleași lucruri, așa că era convenabil să fim prietene.

Totuși, deși am început în același loc, la cursul „Introducere în ficțiunea scurtă” al profesoarei Natalia Gaines, carierele noastre au urmat direcții extrem de diferite după absolvire.

Eu mi-am scris primul roman într-un acces de inspirație în cursul unui an în care mă plictiseam până peste cap să lucrez pentru Teach for America. În fiecare zi după ce reveneam de la job, piguleam meticolos la povestea pe care doream s-o spun încă din copilărie: o istorie a maturizării, bogată în detalii și magică în mod subtil, despre suferință, pierdere și relația între surori, intitulată *Dincolo de Sycamore*. După ce am contactat fără succes aproape cincizeci de agenți literari, cartea a

fost acceptată de o editură micută, Evermore, cu ocazia unei oferte deschise pentru colaborări. Avansul mi s-a părut enorm la vremea respectivă – zece mii de dolari, cu drepturi de autor ulterioare, după recuperarea avansului –, dar asta a fost înainte să aflu că Athena obținuse o sumă din șase cifre pentru romanul ei de debut la editura Penguin Random House.

Evermore s-a desființat cu trei luni înainte de a-mi tipări cartea, iar drepturile asupra romanului mi-au revenit automat. În mod miraculos, agentul meu literar – care semnase cu mine după acceptul inițial al lui Evermore – a vândut drepturile respective uneia dintre cele cinci mari edituri pentru un avans de douăzeci de mii de dolari – o „afacere bună”, cum comentase Publishers Marketplace. Părea că în sfârșit dădusem lovitura, că toate visurile mele de faimă și succes erau pe cale să se împlinească, până când s-a apropiat ziua publicării, iar primul tiraj a fost redus de la zece mii la cinci mii de exemplare, turneul de promovare a cărții în șase orașe a fost redus la trei opriri în zona metropolitană Washington, iar recomandările promise din partea unor scriitori celebri nu s-au materializat. Nu a mai existat un al doilea tiraj. Am vândut cu totul două, poate trei mii de exemplare. Editorul meu a fost concediat în timpul uneia dintre reducerile de personal care au loc în fiecare recesiune economică, iar eu am fost pasată unui tip pe nume Garrett care arăta, deocamdată, atât de puțin interes în susținerea romanului, încât mă întrebam adesea dacă nu cumva uitase complet de mine.

Însă asta e ceva firesc, mi-au spus toți. Toți avuseseră parte de o experiență de rahat la debut. Editurile sunt exact așa. În New York este mereu haos, toți redactorii și oamenii de la PR și marketing sunt suprasolicitați și prost plătiți, iar fiascurile fac parte din cotidian. Iarba nu-i niciodată mai verde în altă parte. Toți autorii își

urăsc editurile. Nu există povești cu Cenușăreasa, ci doar muncă susținută, tenacitate și încercări repetate de a trage lozul cel mare.

Atunci, de ce ajung unii la celebritate din prima încercare? Cu șase luni înainte de apariția romanului de debut al Athenei, ea s-a ales cu o fotografie sexy pe două pagini într-o revistă de mare tiraj, cu titlul „Cel mai recent star în ascensiune al literaturii spune poveștile AAPI¹ de care avem nevoie”. A vândut drepturile de autor în străinătate în treizeci de țări. Publicarea cărții a fost însoțită de o fanfară de aprecieri critice în *New Yorker* și *New York Times*, iar săptămâni bune a ocupat primele locuri în toate topurile de bestsellere. Premiile literare din anul următor au fost de la sine înțelese. Debutul Athenei – *Glas și ecou*, despre o tânără sino-americană ce poate invoca fantomele tuturor femeilor decedate din familia ei – a fost unul dintre romanele rare care se plasau perfect pe muchia dintre ficțiunea speculativă și cea comercială, astfel că a acumulat nominalizări la premiile Booker, Nebula, Hugo și World Fantasy, dintre care a câștigat două. Și asta s-a întâmplat cu numai trei ani în urmă. De atunci a mai publicat alte două cărți, iar consensul criticilor este că a devenit tot mai bună.

Nu vreau să spun că Athena nu ar fi talentată. Este al naibii de bună – am citit tot ce a scris și nu sunt atât de geloasă încât să nu recunosc literatura bună atunci când o văd. Dar, în mod foarte evident, celebritatea ei nu are legătură cu scrisul. E vorba despre ea. Athena Liu este, pur și simplu, foarte cool. Până și numele ei – Athena Ling En Liu – este cool; felicitări, domnule și doamnă Liu, că ați ales o combinație perfectă între clasic și exotic.

1 Abreviere pentru „Asian American and Pacific Islander”, sintagmă ce descrie americani de origine asiatică a căror experiență în SUA este marcată de o istorie complexă de imigrație, discriminare și luptă pentru drepturi civile.

Născută în Hong Kong, crescută în Sydney și New York, educată în internate britanice care i-au conferit un accent străin, rafinat și greu de identificat; înaltă și subțire ca un creion, grațioasă în felul tuturor fostelor balerine, albă ca porțelanul și cu ochi căprui mari, cu gene lungi, care o fac să arate ca o Anne Hathaway chinezoaică (nu-i rasist din partea mea să spun asta – Athena a postat odată un selfie cu ea și „Annie” pe covorul roșu al unei gale, cu ochii lor enormi de căprioare strânse una lângă alta, cu o legendă simplă: Gemene!).

Este incredibilă. Literalmente incredibilă.

De aceea, bineînțeles, Athena primește toate lucrurile bune, pentru că așa funcționează industria asta. Domeniul editorial alege un câștigător – pe cineva suficient de atrăgător, cineva cool și tânăr și, oh!, o gândim toți, hai s-o și spunem, suficient de „divers” – și-l scaldă în toți banii și toate resursele. E al naibii de arbitrar. Sau poate că nu-i arbitrar, dar se bazează pe factori care nu au nimic de-a face cu puterea prozei sale. Athena – o femeie de culoare, queer, cosmopolită, frumoasă, educată la Yale – a fost aleasă de către Sistem. Între timp, eu sunt doar June Hayward, cu ochi căprui și păr șaten, din Philadelphia... și indiferent cât de mult muncesc sau cât de bine scriu, nu voi fi niciodată Athena Liu.

Mă așteptasem ca până acum ea să iasă de pe orbita mea, însă mesajele prietenoase au continuat să vină – cum merge cu scrisul azi? ai atins targetul ăla de cuvinte? baftă cu deadline-ul! – la fel ca și invitațiile: happy hour cu margarita la El Centro, brunch la Zaytinya, un *poetry slam*² pe U Street. Noi două avem una dintre prietenii superficiale în care petreci mult timp cu o persoană fără să ajungi s-o cunoști cu adevărat. Încă nu știu dacă are frați sau surori. Nu m-a întrebat niciodată

² Eveniment artistic competițional, început în anii 1980 în Chicago, în care poezii interpretează poezii în fața unui public și a unui juriu.

despre iubii mei. Totuși, continuăm să ieșim împreună, pentru că-i foarte convenabil că suntem amândouă în Washington și pentru că-i greu să-ți faci prieteni noi cu cât înaintezi în vârstă.

Să fiu sinceră, nu înțeleg de ce mă place Athena. Întotdeauna mă îmbrățișează când mă vede. Îmi dă like la postările pe rețelele sociale de cel puțin două ori pe săptămână. Ieșim să bem ceva cel puțin o dată la două luni, iar de cele mai multe ori la invitația ei. Nu am însă nicio idee despre ce-i ofer eu – nu am nici pe departe influența, popularitatea sau relațiile necesare ca să merite timpul pe care îl petrece cu mine.

În adâncul sufletului, am bănuțat întotdeauna că îi place tovărășia mea tocmai pentru că nu-i pot fi rivală. Îi înțeleg lumea, dar nu reprezintă o amenințare, iar realizările ei sunt atât de departe de mine, încât nu se simte stânjenită să-mi trâmbițeze în față victoriile ei. Nu ne dorim oare toți un prieten care să nu ne conteste nicio dată superioritatea, pentru că știe deja că-i o cauză pierdută? Nu avem toți nevoie de cineva pe care să-l putem trata ca pe un sac de box?

— NU POATE FI CHIAȚ ATÂT DE RĂU, ZICE ATHENA. Sunt sigură că vor să spună doar că amână cu câteva luni publicarea ediției broșate.

— Nu-i amânare, spun eu, ci anulare. Brett mi-a zis că pur și simplu... nu i-au găsit un loc în planificarea pentru tipografie.

Ea mă bate ușor pe umăr.

— Eu spun să nu-ți faci griji. Oricum primești mai multe drepturi de autor de la edițiile cartonate! Există și o parte bună, nu?

Îndrăzneț din partea ta să presupui că primesc drepturi de autor. Nu rostesc cuvintele astea cu glas tare.

Dacă îi reproșezi Athenei că a fost lipsită de tact, începe să-și ceară excesiv scuze, iar asta-i mai greu de suportat decât să-mi înghit iritarea.

Stăm pe o canapea cu două locuri cu fața spre apus, în barul de pe acoperișul hotelului Graham. Athena își bea al doilea whisky sour, iar eu sunt la al treilea pahar de pinot noir. Am deviat la subiectul obosit al problemelor mele cu editura și regret profund, fiindcă tot ceea ce Athena crede că-i o consolare sau un sfat nu face decât să-mi deschidă și mai adânc rana.

— Nu vreau să-l enervez pe Garrett, îi spun. Cred cu toată sinceritatea că abia așteaptă să respingă opțiunea, ca să poată termina cu mine.

— Oh, nu te subestima, zice Athena. La urma urmelor, el ți-a achiziționat debutul, nu?

— Nu tocmai.

Trebuie să-i reamintesc asta de fiecare dată. Are o memorie de peștișor auriu când vine vorba de problemele mele – e nevoie de două sau trei repetări ca să se lipească ceva.

— Editorul care l-a achiziționat a fost concediat, iar responsabilitatea i-a trecut lui Garrett și, de fiecare dată când vorbim despre asta, am impresia că el doar mimează interesul.

— Atunci dă-l în mă-sa, spune Athena veselă. Încă un rând?

Băuturile sunt absurd de scumpe aici, dar e OK pentru că Athena face cinste. Athena face cinste întotdeauna; deja am încetat să mă ofer să plătesc. Nu cred că a înțeles vreodată cu adevărat conceptele de „scump” și „ieftin”. A trecut de la Yale la un masterat complet sponsorizat și la sute de mii de dolari în contul bancar. Odată, când i-am spus că joburile din domeniul editorial la nivel

de începător din New York înseamnă numai vreo trei mii de dolari pe lună, a clipit la mine și m-a întrebat:

— Asta-i mult?

— Mi-ar plăcea un malbec, spun eu acum.

Costă nouăsprezece dolari paharul.

— Da, scumpo.

Athena se ridică și merge relaxată spre bar. Barmanul îi zâmbește și ea exclamă surprinsă, cu mâiniile zburând spre gură de parcă ar fi Shirley Temple. Se pare că unul dintre domnii de la tejghea i-a trimis un pahar de șampanie.

— Da, sărbătorim.

Râsul ei delicat și încântat plutește peste muzică.

— Dar pot să iau și un pahar pentru prietena mea? Îl plătesc eu.

Nimeni de aici nu-mi trimite șampanie, însă asta e tipic. Athena este copleșită de atenții de fiecare dată când ieșim în oraș – dacă nu din partea cititorilor entuziaști care vor un selfie și un autograf, atunci de la bărbați și femei care o găsesc, deopotrivă, fermecătoare. Eu sunt invizibilă.

— Deci... Athena se așază iarăși lângă mine și-mi întinde paharul. Vrei să auzi despre întâlnirea de la Netflix? Doamne, Junie, a fost o nebunie! L-am cunoscut pe tipul care a produs *Regele tigrilor*. *Regele tigrilor!*

Bucură-te pentru ea, îmi spun. Bucură-te pentru ea și las-o să jubileze în seara asta.

Oamenii descriu mereu gelozia ca fiind ascuțită, verde și veninoasă. Nefondată, acră și răutăcioasă. Dar eu am descoperit că, pentru scriitori, gelozia seamănă mai degrabă cu frica. Gelozia este felul în care îmi crește pulsul când zăresc pe Twitter vești despre succesele Athenei – alt contract pentru o carte, nominalizări la

premier, ediții speciale, contracte pentru drepturi străine. Gelozia înseamnă să mă compar constant cu ea și să fiu constant depășită; înseamnă să mă panichez că nu scriu suficient de bine sau suficient de repede, că nu sunt, și nu voi fi niciodată, suficient de bună. Gelozia înseamnă că până și simplul fapt de a afla că Athena semnează un contract de opțiuni de sute de mii de dolari cu Netflix înseamnă că voi fi deraiată zile întregi, incapabilă să mă concentrez asupra lucrului meu, împotmolită în rușine și dezgust de sine de fiecare dată când văd una dintre cărțile ei în vitrina unei librării.

Toți scriitorii pe care îi cunosc simt așa despre un alt scriitor. Scrisul este o activitate extrem de solitară. Nu ai nicio asigurare că ceea ce crezi are vreo valoare, iar orice indiciu că ai rămas în urmă în cursa asta nebună te împinge în hăurile disperării. *Ține-ți ochii pe hârtia ta*, se spune, dar asta-i greu de făcut când hârtiile celorlalți îți flutură întruna în față.

Și simt și eu genul acesta intens de gelozie când o ascult pe Athena cum vorbește despre cât de mult își adoră editoarea, o forță literară uriașă pe nume Marlena Ng, care „m-a scos din anonim” și care „pricepe cu adevărat ce încerc să fac la nivel artistic, înțelegi?”. Privesc fix ochii căprui ai Athenei, încadrați de genele ridicol de lungi, care o fac să semene cu un animal din pădurile lui Disney, și mă întreb: *Cum este să fii tu?* Cum e să fii atât de imposibil de perfectă, să ai toate lucrurile bune din lume? Și poate că-i din cauza cocktailurilor sau a imaginației mele hiperactive de scriitoare, dar simt o contorsionare fierbinte în stomac, o pornire bizară de a-mi înfige degetele în gura ei pictată în roșul fragilor și de a-i sfâșia fața, de a-i jupui cu grijă pielea de pe corp, așa cum faci cu coaja unei portocale, pentru ca după aceea s-o îmbrac și s-o închid peste mine.

— Și e ca și cum, pur și simplu, mă înțelege, ca și cum ar face sex cu cuvintele mele. Ca un sex mental.

Athena chicotește, apoi își încrețește adorabil nasul. Îmi reprim impulsul de a-i trage una.

— Te-ai gândit vreodată la procesul de rescriere ca la... un act sexual cu editorul tău? Ca și cum voi doi ați face un minunat prunc literar?

Îmi dau seama că-i beată. După două pahare și jumătate, e praf; a uitat deja, încă o dată, că eu de fapt îmi urăsc editorul.

Athena nu știe cum să bea fără să se îmbete. Am aflat asta la o săptămână după ce începuse primul an de facultate, la o petrecere organizată de un senior în East Rock, la care i-am ținut părul în timp ce vomita în toaletă. Are gusturi de lux; îi place să etaleze tot ce știe despre scotch (îi spune doar „whisky” și, uneori, „whisky din Highlands”), însă abia dacă bea ceva și se face stacojie în obraji, iar propozițiile îi devin incoerente. Athena adoră să se îmbete, iar Athena beată e întotdeauna narcisistă și melodramatică.

Am observat pentru întâia oară comportamentul ăsta la San Diego Comic-Con. Eram strânși în jurul unei mese mari din barul hotelului și ea râdea prea sonor, cu obraji roșii, în timp ce bărbații care stăteau lângă ea, dintre care unul avea să fie în curând demascat pe Twitter ca fiind un hărțuitor în serie, îi priveau cu interes bustul.

— Oh, Doamne, repeta ea. Nu-s pregătită pentru asta. O să-mi explodeze în față. Nu-s pregătită. Credeți că ei mă urăsc? Credeți că toată lumea mă urăște în secret și că nimeni nu mi-o va spune? Voi mi-ați spune, dacă m-ați urî?

— Nu, nu, o asigurau bărbații, bătând-o ușor pe mâini. Nimeni nu te-ar putea urî vreodată.

Credeam că rolul acesta era o manevră pentru cerșirea atenției, dar Athena se comportă la fel și când suntem numai noi două. Devine foarte vulnerabilă. Glasul începe să-i sune de parcă ar fi gata să izbucnească în lacrimi sau de parcă ar dezvălui, plină de curaj, secrete pe care nu le-a mai spus nimănui. Îți vine greu să te uiți la ea. Purtarea asta are ceva disperat în ea și nu știu ce mă sperie mai mult – faptul că-i destul de manipulative încât să joace un asemenea rol sau că tot ceea ce spune ar putea fi adevărat.

În ciuda muzicii stridente și a vibrațiilor bașilor, Graham lasă impresia de local mort – deloc surprinzător, deoarece este o seară de miercuri. Doi bărbați se apropie, încercând să-i dea Athenei numerele lor de telefon, iar ea îi respinge cu gesturi din mână. Suntem singurele femei din local. Atmosfera de pe acoperiș este liniștită și pare sufocantă, de aceea ne terminăm băuturile și plecăm. Mă gândesc, cu o oarecare ușurare, că asta a fost tot... dar apoi Athena mă invită în apartamentul ei, aflat la distanță mică de mers cu un Lyft, lângă Dupont Circle.

– Haide, insistă ea. Am un whisky extraordinar păstrat exact pentru momentul ăsta – trebuie să vii să-l încerci.

Sunt obosită și nu mă distrez cine știe ce – gelozia se accentuează când ești amețită –, dar sunt curioasă să-i văd apartamentul, așa că accept.

E al naibii de frumos. Știam că Athena e bogată – drepturile de autor pentru bestsellere nu-s deloc neînsemnate –, totuși nu mi-am dat seama cât de bogată, până am intrat în apartamentul cu două dormitoare de la etajul opt, unde locuiește singură – un dormitor a fost convertit în cabinet pentru scris –, cu tavane înalte, parchet strălucitor din lemn de esență tare, ferestre din podea până în tavan și un balcon care duce după colț. L-a decorat în stilul acela ubicuu, faimos pe Instagram, care

răcnește a minimalism, dar burjui: mobilier elegant din lemn, rafturi cu design sobru și covoare monocrome. Până și plantele par scumpe. Un umidificator fâsâie sub *Calathea*.

– Deci... whisky? Sau ceva mai ușor?

Athena arată spre frigiderul cu vinuri. Are un frigider de vinuri, futu-i!

– Riesling? Sau am Sauvignonul ăsta Blanc *minunat*, dacă nu vrei să rămâi la roșu...

– Whisky, spun eu, pentru că singura cale de a trece prin restul acestei seri este să mă plesc cât mai tare posibil.

– Sec, cu gheață, sau *old-fashioned*?

Habar nu am cum se bea whiskyul.

– Ăăă... cum bei și tu.

– *Old-fashioned*, atunci.

Se îndreaptă spre bucătărie și, câteva clipe mai târziu, aud dulapuri deschizându-se și vase zângănind. Cine ar fi crezut că un *old-fashioned* este atât de complicat?

– Am un WhistlePig grozav de optsprezece ani! strigă ea. E catifelat, ca o combinație de caramel și piper negru – stai nițel și-o să vezi.

– Sigur, îi răspund eu. Sună grozav.

Athena nu se grăbește, iar eu trebuie neapărat să urinez, așa că mă plimb prin living, căutând baia. Mă întreb ce voi găsi acolo. Poate un difuzor șmecher de aromaterapie. Poate un coșuleț cu pietre de jad pentru vagin.

Observ atunci că ușa cabinetului de scris e larg deschisă. Este un spațiu superb; nu mă pot abține să nu arunc o privire. Îl recunosc din postările ei de pe Instagram – „palatul creativității” îl numește Athena. Are un birou imens din mahon cu picioare curbate sub fereastra